

Підсумовуючи, можна сказати, що аналіз факторів, що впливають на фінансову стійкість банку, свідчить про покращення структури факторів впливу та середовища. Останній слід розглядати як єдину систему, яка покращить якість управління фінансовою стійкістю банків у динамічному економічному середовищі [3, с. 122].

Наразі є чинники, які загрожують фінансовій стійкості комерційних банків – це надання клієнтам недостовірної інформації, недосконалість структур, що відповідають за зовнішню та внутрішню безпеку банківських установ, недооцінка кредитного ризику, недосконалість системи підбору персоналу. Тому лише ті банки, які вчасно виявляють загрози та готові до них, можуть ефективно працювати та забезпечувати високий рівень фінансової стійкості.

Список використаних джерел

1. Черничко С.Ф., Черничко С.С., Пелехач І.І. Банківський сектор економіки України: огляд основних тенденцій і перспектив розвитку. *Науковий вісник Мукачівського державного університету. Серія: Економіка*. 2017. Випуск 2(8) С. 182-189.
2. Гарбар Є.С. Фактори впливу на фінансову стійкість банку в умовах нестабільного економічного середовища. *Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: «Економіка»*. Випуск 1(45). Т. 1. 2015. С. 184-187.
3. Герасимович А.М., Алексеєнко І.М., Парасій-Вергуленко І.М. Аналіз банківської діяльності : підручник. Київ : КНЕУ, 2004. 600 с.

УПРАВЛІННЯ ПРИБУТКОМ ПІДПРИЄМСТВА

М. В. Мельнікова, магістрант кафедри обліку і фінансів

Т. В. П'ятак, кандидат технічних наук, професор

Національний технічний університет

«Харківський політехнічний інститут», м. Харків

Фінансовий результат підприємства свідчить про ефективність його роботи за певний період та може бути виражений у формі прибутку або ж збитку. Для підприємства є важливим мати прибуток, тому що завдяки цьому підприємство розростається, збільшується дохідна частина бюджету країни. Наразі через велику конкуренцію на ринку задля ефективної діяльності суб'єктам господарювання треба створювати систему управління прибутком. Метою роботи є розкриття сутності управління прибутком на підприємстві.

Величина прибутку – це керований параметр, саме тому управляти ним потрібно на усіх стадіях виробничого процесу. Провівши аналіз існуючих підходів вчених до визначення поняття управління прибутком в економічній літературі, були виявлені трактування, наведені в таблиці 1.

Проаналізувавши всі зазначені трактування можемо сказати, що управління прибутком – це процес побудови та реалізації ефективних рішень щодо питань формування, розподілу та використання фінансового результату господарської діяльності підприємства задля забезпечення стійкого фінансового стану й ефективної діяльності підприємства у майбутньому[1].

Метою управління прибутком підприємства є розробка обґрунтованих управлінських рішень, за рахунок яких зросте ефективність діяльності суб'єкта господарювання.

Таблиця 1 – Теоретичні підходи до визначення сутності поняття «управління прибутком»

Автор	Трактування
Н.С. Бондаренко	Управління прибутком підприємства -побудова системи управління, що враховує тактичні та стратегічні аспекти управління, спрямована на підвищення кінцевих результатів діяльності суб'єкта господарювання[2].
Т.А. Говорушко	Управління прибутком підприємства - комплекс організаційно-управлінських методів та інструментів визначення і реалізації найбільш ефективних управлінських рішень щодо формування, розподілу та використання

	фінансового результату діяльності підприємства для досягнення його цілей та мети створення[3].
Т.Є. Воронкова	Управління прибутком - процес пошуку та прийняття управлінських рішень за всіма основними аспектами його формування, розподілу і використання на підприємстві[3].
С.Є. Николишин	Управління прибутком- сукупність взаємопов'язаних елементів, кожний з яких має функціональне призначення та спільна дія котрих за певних умов забезпечує досягнення механізму отримання прибутку заданої величини[4].
Л.І. Гладка	Управління прибутком – це процес розроблення і прийняття рішень з питань формування, розподілу і використання прибутку з метою забезпечення максимізації добробуту власників підприємства[5].
В.А. Боднарюк	Управління прибутком - цілісна комплексна система у складі загальної системи менеджменту суб'єкта господарювання, яка характеризується наявністю відповідних об'єктів та суб'єктів управління прибутком[6].

Механізм управління прибутком підприємства – це складна система взаємопов'язаних підсистем, а саме - організаційної системи, системи забезпечення та системи реалізації.

Мета управління реалізується через поставлені задачі, до яких відносять аналіз і оцінку рівня і динаміки показників прибутку, факторний аналіз прибутку від реалізації продукції, аналіз і оцінку використання чистого прибутку, аналіз взаємозв'язку витрат, продажів і прибутку.

Управління прибутком підприємства пов'язано з процесами його формування, розподілу та використання. Формування прибутку підприємства має на увазі розробку планів з приводу обсягів операційної, фінансової та інвестиційної діяльності підприємства.

Розглянемо детально порядок формування фінансових результатів підприємства на рисунку 1.

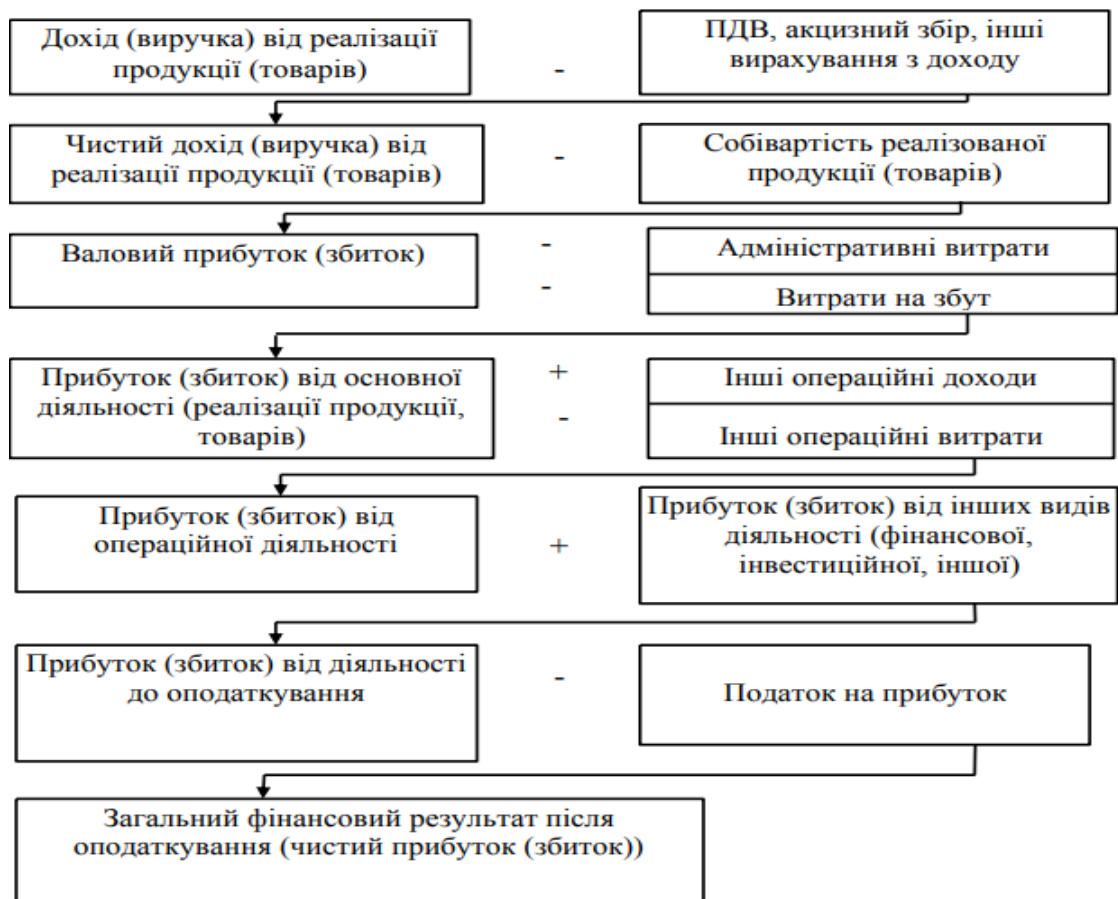

Рисунок 1 – Порядок формування фінансових результатів підприємства [3]

Основним у процесі управління прибутку підприємства є розрахунок результативних показників на основі визначення доходів і витрат.

Процес розподілу прибутку підприємства включає в себе оптимізацію пропорцій розподілу прибутку на частини, що капіталізуються та споживаються, а також управління сплатою податкових зобов'язань з прибутку. Основною метою процесу управління прибутком підприємства є отримання значних результатів за умови, що весь потенціал підприємства використовується ефективно.

Схема розподілу чистого прибутку зображена на рисунку 2.

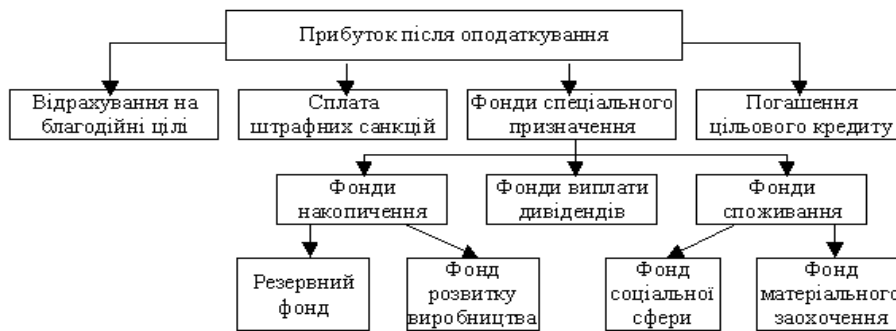

Рисунок 2 - Схема розподілу чистого прибутку [2]

Отриманий підприємством прибуток є об'єктом розподілу. У розподілі прибутку можна виділити два етапи. Перший етап - це розподіл загального прибутку. Другий етап - це розподіл і використання прибутку, що залишився в розпорядженні підприємств після здійснення платежів до бюджету [4].

Отже, за допомогою прибутку розвивається діяльність суб'єктів господарювання. Задля підвищення рентабельності виробництва та інвестиційної привабливості, підприємствам потрібно впроваджувати ефективні підходи до управління прибутком. Нині багато підприємств знаходяться у скрутному стані через військові дії в країні, що призводить до масових збитків на підприємствах, та в найтяжчих випадках - до призупинення діяльності. Саме тому зараз перед керівниками постає потреба нарощуванні прибутку, а отже, запроваджені на підприємствах механізмів його управління.

Список літератури:

1. Гуменюк В.С. Фактори зростання прибутку підприємства / В.С. Гуменюк, І.Ю. Єпіфанова // Молодий вчений. 2016. № 7(34). С. 46–49.
2. Бондаренко Н.С. Удосконалення управління прибутком на підприємстві [Електронний ресурс] / Н.С. Бондаренко, Ю.В. Тюленева // Збірник наукових праць молодих вчених факультету менеджменту та

маркетингу КПІ ім. І. Сікорського «Актуальні проблеми економіки та управління» 2017. Вип. 11. URL: <http://ape.fmm.kpi.ua/article/view/102586>.

3. Говорушко Т.А. Теоретичні аспекти сутності управління фінансово-економічними результатами діяльності підприємства / Т.А. Говорушко, М.І. Арич // Економічний аналіз: збірник наукових праць. 2012. № 11. С. 117–121.

4. Воронкова Т.Є. Шляхи підвищення прибутковості підприємства в умовах нестабільного середовища [Текст] / Т.Є. Воронкова, Н.Ю. Безпалько // Інвестиції: практика та досвід. Київ, 2016. № 19. С. 42–44.

5. Гладка Л. І., Ковальова М. В, Домащенко М. О. Управління прибутком в сучасних умовах // Економіка і регіон : Наук. Вісник Полтавського національного технічного університету ім. Ю. Кондратюка. 2012. № 1(32). С. 195–198.

6. Боднарюк В. А. Концептуальні підходи до управління прибутком торговельних підприємств // Науковий вісник НЛТУ України. 2012. № 22.4. С. 169–175.

ЕКОЛОГІЧНІ ІННОВАЦІЇ ЯК ІНСТРУМЕНТ СТАЛОГО СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМНИЦТВА

І.В. Нестеренко, к.е.н., доцент
Державний біотехнологічний університет, м. Харків

Сформована наприкінці ХХ століття концепція сталого розвитку передбачає виділення трьох підходів: економічного, соціального та екологічного, баланс яких забезпечує загальну стійкість системи. Активний перехід світової спільноти до інноваційного типу економіки, за якого основна частка внутрішнього валового продукту забезпечується виробництвом наукоємної продукції, робить актуальним питання забезпечення сталого розвитку країни, її регіонів та підприємств за рахунок впровадження інновацій. Важливим аспектом перетворень у контексті переходу до сталого